

Hız. Yunus (A.S): Balığın Karnındaki Peygamber
Gönderen Kadir Hatipoğlu - Ocak 23 2021 07:41:09

Hz. Yunus (A.S): Balığın Karnındaki Peygamber

[illegible]

بِسْمِالهِ
الرَّحْمَنِ
الرَّحِيمِ
وَاِنَّ
يُونُسَ
لَمِنَ
الْمُرْسَلِ
10;نَ “Şüphesiz Yûnus da peygamberlerdendi.”
اِذْ اَبَقَ
اِلَى
الْفُلْكِ
الْمَشْحُون
16; “Hani o kaçıp yülklü gemiye binmişti.”
فَسَاهَمَ
فَكَانَ مِنَ
الْمُدْحَضِ
10;نَ “Gemidekilerle kur’a çekmiş ve kaybedenlerden
olmuştı.”
فَالْتَقَمَ
07;ُ الْحُوتُ
وَهُوَ
مُلِيمٌ “Böylece, Yûnus
kendini kınayıp dururken balık onu yuttu.”
فَلَوْلآ
اَنَّهُ
كَانَ مِنَ
الْمُسَبِّح
16;ينَ “Eğer o, Allah’ı tespih edip yücelden
olmasaydı,” لَلَبِثَ
فِى بَطْنِهِ
اِلَى يَوْمِ
يُبْعَثُونَ
“ Mutlaka insanların diriltileceği güne kadar balığın karnında kalırdı.”
فَنَبَذْنَا
07;ُ
بِالْعَرَآء
16; وَهُوَ
سَقِيمٌ “Derken biz onu hasta bir
hâilde sahile attık.”

وَاَنْبَتْنَاعَلَيْهِشَجَرَةًمِنْيَقْطِينٍوَاَرْسَلْنَاهُاِلَىمِائَةِاَلْفٍاَوْيَزِيدُونَوَاَمَنُوافَمَتَّعْنَاهُمْاِلَىحِينٍوَاِنَّآاَوْحَيْنَآاِلَيْكَكَمَآاَوْحَيْنَآاِلَىنُوحٍوَالنَّبِيِّينَمِنْبَعْدِهِوَاَوْحَيْنَآاِلَىاِبْرَهِيمَوَاِسْمَعِيلَوَاِسْحَقَوَيَعْقُوبَوَاْلاَسْبَاطِوَعِيسَىوَاَيُّوبَوَيُونُسَوَهَرُونَوَسُلَيْمَنَوَاَتَيْنَادَاوُدَزَبُورًاوَاِسْمَعِيِ

04;#1614;
#1608;#1614;#1575;#1604;#1618;#1610;#1614;#1587;#1614;#1593;#1614;
#1608;#1614;#1610;#1615;#1608;#1606;#1615;#1587;#1614;
#1608;#1614;#1604;#1615;#1608;#1591;#1611;#1575;
#1608;#1614;#1603;#1615;#1604;#1575;#1617;#1611;
#1601;#1614;#1590;#1617;#1614;#1604;#1618;#1606;#1614;#1575;
#1593;#1614;#1604;#1614;#1609;
#1575;#1604;#1618;#1593;#1614;#1575;#1604;#1614;#1605;#1616;#1610;#16
06;#1614; “İsmail’i, Elyasa’ı, Yûnus’u ve Lût’u
da doğru yola erdirmiştik. Her birini âlemlere üstün kılmıştık.”
(En’âm, 6/86)
#1601;#1614;#1604;#1614;#1608;#1618;#1604;#1575;#1614;
#1603;#1614;#1575;#1606;#1614;#1578;#1618;
#1602;#1614;#1585;#1618;#1610;#1614;#1577;#1612;
#1575;#1614;#1605;#1614;#1606;#1614;#1578;#1618;
#1601;#1614;#1606;#1614;#1601;#1614;#1593;#1614;#1607;#1614;#1575;
#1575;#1616;#1610;#1605;#1614;#1575;#1606;#1615;#1607;#1614;#1575;
#1575;#1616;#1604;#1575;#1617;#1614;
#1602;#1614;#1608;#1618;#1605;#1614;
#1610;#1615;#1608;#1606;#1615;#1587;#1614;
#1604;#1614;#1605;#1617;#1614;#1575;
#1575;#1614;#1605;#1614;#1606;#1615;#1608;#1575;
#1603;#1614;#1588;#1614;#1601;#1618;#1606;#1614;#1575;
#1593;#1614;#1606;#1618;#1607;#1615;#1605;#1618;
#1593;#1614;#1584;#1614;#1575;#1576;#1614;
#1575;#1604;#1618;#1582;#1616;#1586;#1618;#1609;#1616;
#1601;#1616;#1609;
#1575;#1604;#1618;#1581;#1614;#1610;#1614;#1608;#1577;#1616;
#1575;#1604;#1583;#1617;#1615;#1606;#1618;#1610;#1614;#1575;
#1608;#1614;#1605;#1614;#1578;#1617;#1614;#1593;#1618;#1606;#1614;#15
75;#1607;#1615;#1605;#1618; ا#1616;#1604;#1614;#1609;
#1581;#1616;#1610;#1606;#1613; “Yûnus’un kavminden başka,
keşke (azabı görmeden) iman edip, imanı kendisine fayda veren bir tek memleket halkı
olsaydı! (Yûnus’un kavmi) iman edince, dünya hayatında
(sürüklenebilecekleri) rezillik azabını onlardan uzaklaştırmış ve onları belli bir zamana
kadar yararlandırmıştık.” (Yûnus, 10/98) و#1614;#1584;#1614;#1575;
#1575;#1604;#1606;#1617;#1615;#1608;#1606;#1616;
#1575;#1616;#1584;#1618; ذ#1614;#1607;#1614;#1576;#1614;
#1605;#1615;#1594;#1614;#1575;#1590;#1616;#1576;#1611;#1575;
#1601;#1614;#1592;#1614;#1606;#1617;#1614; ا#1614;#1606;#1618;
#1604;#1614;#1606;#1618;
#1606;#1614;#1602;#1618;#1583;#1616;#1585;#1614;
#1593;#1614;#1604;#1614;#1610;#1618;#1607;#1616;
#1601;#1614;#1606;#1614;#1575;#1583;#1614;#1609; ف#1616;#1609;
#1575;#1604;#1592;#1617;#1615;#1604;#1615;#1605;#1614;#1575;#1578;#16
16; ا#1614;#1606;#1618; ل#1575;#1614;
#1575;#1616;#1604;#1614;#1607;#1614;
#1575;#1616;#1604;#1575;#1617;#1614;

اَنْتَ
سُبْحَانَكَ
اِنِّى
كُنْتُ مِنَ
الظَّالِمِينَ “Zünnûn’u da hatırla.[Hani öfkelenerek (halkından ayrılıp) gitmişti de kendisini asla sıkıştırmayacağımızı sanmıştı. Derken karanlıklar içinde, “Senden başka hiçbir ilâh yoktur. Seni eksikliklerden uzak tutarım. Ben gerçekten (nefsine) zulmedenlerden oldum” diye dua etti.” (Enbiyâ, 21/87)
فَاسْتَجَبْنَا لَهُ
وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ
الْغَمِّ
وَكَذَلِكَ
نُنْجِى
الْمُؤْمِنِِينَ “Biz de duasını kabul ettik ve kendisini kederden kurtardık. İşte biz mürsquo;minleri böyle kurtarıyoruz.” (Enbiyâ, 21/88)
فَاصْبِرْ
لِحُكْمِ
رَبِّكَ
وَلاَ تَكُنْ
كَصَاحِبِ
الْحُوتِ
اِذْ نَادَى
وَهُوَ
مَكْظُومٌ “Sen, Rabbinin hükmüne sabret. Balık sahibi (Yûnus) gibi olma. Hani o, (balığın karnında) kederli bir hâide Rabbine yakarmıştı.” (Kalem, 68/48)
لَوْلآ اَنْ
تَدَارَكَهُ
نِعْمَةٌ
مِنْ رَبِّهِ
لَنُبِذَ
بِالْعَرَآءِ وَهُوَ
مَذْمُومٌ “Şayet Rabbinden ona bir nimet yetişmemiş olsaydı, o mutlaka kınanmış bir hâide ıssız bir yere atılacaktı.” (Kalem, 68/48-50)
فَاجْتَبَيهُ رَبُّهُ
فَجَعَلَهُ
مِنَ
الصَّالِحِينَ “ (Fakat böyle olmadı.) Rabbi onu (peygamber olarak) seçti ve salih kimselerden kıldı.” (Kalem, 68/48-50) Anılan Yunus (a.s)’un; tebliğinin

başlangıcında halkının kendisine inanmamasına kızarak ülkesinden ayrıldıktan sonra başına gelenler hakkında kısa bilgiler yer almaktadır. Yülce Allah, Hz. Yûnus’u, Irak’taki Musul toprağında bulunan zalim, puta tapan ve nülusu yüz bini aşkın “Ninova” halkına Peygamber olarak gönderdi. Hz. Yûnus (a.s), halkını Allah’a inanmaya davet etti. Bu davete otuz ülç yıl devam etti. Halktan kendisine yalnızca iki kişi iman etti. Halkının inanmayışı Hz. Yunus’un zoruna gitti. Bir gemiye binerek kızgınlıkla Ninova’yı terk etti. Allah’ın emri gelmeden Ninova’yı terk etmesi bir peygamber için acelecilik ve sabırsızlıktı. Yunus (a.s)’un bindiği gemide bulunan yolcularla kendi arasında Kur’an-ı Kerim’de açıklanmayan bir sebepten dolayı denize atılmak üzere kur’a çekildi. Bazı rivayetlere göre Yunus (a.s) kura çekilmeden gönüllü olarak denize atılmayı istedi. Fakat gemidekiler kabul etmedi. Sonuçta çekilen kura Yunus (a.s)’a çıktı ve kendisi denize atladı. Yunus (a.s) bu arada hatasını anlamıştı. Fakat işi daha da çetinleşti. Bir balık onu yutuverdi. Artık Yunus, balığın karnında, karanlıklar içinde, pek üzgün olarak Rabbine hâlini şöyle arz etti:

لاَ اِلَهَ
اِلاَّ
اَنْتَ
سُبْحَانَكَ
اِنِّى
كُنْتُ مِنَ
الظَّالِمِينَ “Senden başka hiçbir ilâh yoktur. Seni eksikliklerden uzak tutarım. Ben gerçekten (nefsine) zulmedenlerden oldum.” (Enbiya, 21/87) Yunus (a.s)’un bu duasında içtenlik vardı. Cevabını Allah’tan aldı:

فَاسْتَجَبْنَا لَهُ
وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ
الْغَمِّ
وَكَذَلِكَ
نُنْجِى
الْمُؤْمِنِينَ “Biz de duasını kabul ettik ve kendisini kederden kurtardık. İşte biz müminleri böyle kurtarıyoruz.” (Enbiya, 21/88) İnsanın sıkıntıdan kurtulması ve umduğuna kavuşması için gerekenler; iman ve Allah’a sığınma, iman ve gereğini yapmadır. İşte okuduğumuz ayetlerde Kur’an bize bunu önek ve ibret olarak şöyle bildirmektedir: فَلَوْلآ
اَنَّهُ
كَانَ مِنَ
الْمُسَبِّحِينَ “Eğer o, Allah’ı tesbih edip yüceltenlerden olmasaydı, لَلَبِثَ
فِى بَطْنِهِ
اِلَى يَوْمِ
يُبْعَثُونَ
Mutlaka insanların diriltileceği güne kadar balığın karnında kalırdı.” (Sâffât, 37/143-144) Yunus (a.s), Allah’ı anışı, hatasını anlayışı ve Allah’a dayanışı

sayesinde balığın karnından kurtuluverdi. Bu, kendisi için büyük bir nimet ve rahmetti. Görüldüğü üzere Allah Teâlâ, peygamberlerini başlarına gelen olağan dışı olaylarla eğitmiş, zorlu geçecek bir tevhid mücadelesine hazırlamıştı. Hz. Yûnus’un büyük bir balık, muhtemelen bir balina aracılığıyla boğulmaktan kurtulması da mûcizevî bir olaydı.

فَنَبَذْنَاهُ

بِالْعَرَآءِوَهُوَ

سَقِيمٌ “Derken biz onu hasta bir hâide sahile attık.” (Sâffât, 37/145) Yunus, balığın karnından sahile çıktığında hâisizdi. Vücudu pelteleşmişti. Sıcak bir bölgedeydi. Derken Allah O’na bir başka nimetini ikram etti.

وَاَنْبَتْنَاعَلَيْهِ

شَجَرَةً

مِنْ

يَقْطِينٍ

“Üzerine geniş yapraklı bir ağaç bitirdik.” (Sâffât, 37/146) Yunus (a.s) kısa zamanda sağlığına kavuştu. Bundan sonra da halkını iman etmeye davete devam etti. Sonunda ona iman ettiler.

فَاَمَنُوا

فَمَتَّعْنَاهُمْاِلَى

حِينٍ “Nihayet onlar iman ettiler. Biz de onları bir süreye kadar geçindirdik.” (Sâffât, 37/148) Yunus (a.s)’un milleti, ümitsizlik hâlinde tövbe ve imanı Allah katında kabul edilen tek millettir. Bu gerçekten büyük bir nimetti. Allah, bu hususu Kur’an’da şöyle anlatmaktadır:

فَلَوْلاَ

كَانَتْ

قَرْيَةٌ

اَمَنَتْ

فَنَفَعَهَا

اِيمَانُهَا

اِلاَّ

قَوْمَ

يُونُسَ

لَمَّا

اَمَنُوا

كَشَفْنَا

عَنْهُمْ

عَذَابَ

الْخِزْىِ

فِى

الْحَيَوةِ

الدُّنْيَا

وَمَتَّعْنَ

75;#1607;#1615;#1605;#1618; #1575;#1616;#1604;#1614;#1609;
#1581;#1616;#1610;#1606;#1613; “Yunusun kavminden başka, keşke (azabı
görmeden) iman edip, imanı kendisine fayda veren bir tek memleket halkı olsaydı! (Yunusun
kavmi) iman edince, dünya hayatında (sürüklenebilecekleri) rezillik azabını
onlardan uzaklaştırmış ve onları belli bir zamana kadar yararlandırmıştık.” (Yunus, 10/98)
Yunus (a.s)’un milleti, inanmayanların başına gelen helâkin emarelerini
görür görmez, tövbe edip peygamberlerine inanmaları neticesinde yeis
hâlindeki imanları kabul görüştü. Onlara da bu, ün kalmıştı. Selam
Yunus (a.s)’a ve ona tabi olanlara olsun... Dr. Ömer MENEKŞE

[islam ve Hayat,Güncel Vaaz ve Hutbeler](#)